

Prvá jeseň

Volám sa Magdaléna. Z tohto mena môžete urobiť Majdu alebo Magdu, alebo Magdalénku, a všetky tieto možnosti mi pripadajú blbé. Maminka mi hovorí Mojinka. „Ty si taká moja Mojinka,“ povie mi vždy a potom ma objíme. Moja maminka je tiež taká Mojinka, to akože je len moja, ale hovorím jej mami. Nemám žiadnych súrodencov. Okrem ocka mám ešte babku a deda, ale tí bývajú na dedine, kým my sme tak trochu z Prahy. Ja však aj tak radšej hovorím, že žijem na dedine. Vonoklasy sú predsa tiež dedina, aj keď pri Prahe. Maminka najlepšie vonia a má najkrajší hlas; predstavujem si, že Vonoklasy sa volajú tak, ako sa volajú, práve preto, že moja maminka vonia ako klasy v lete, keď je večer sucho a horúco, a cvrčky a kobylky si vyhrávajú ostošesť. Je najlepšia a najmilšia, a najveselšia. Moja maminka je prírodovedkyňa. To je skoro také dlhé slovo ako Magdaléna. To dlhé é ma v ňom strašne hnevá. Znie to ako „blé“. Bléna mi hovorí jeden spolužiak, keď ma chce naštváť. Ja už chodím do piatej triedy. On sa volá Viktor, tak mu treba.

Moja maminka má krásne dlhé čierne vlasy a zelené oči – to nemá skoro nikto, pretože moja maminka je vzácna. Teda, mám ich ešte aj ja, ale na mne nie sú zaujímavé. A čierne vlasy mávala aj babka, ale teraz má vlasy skôr šedivobiele. Náš ocko je podarený, dosť pri tele, teda akože trochu tučný, a je s ním zábava a myslím si, že je to fuk, že je tučný. Nech je. Ocko si z ničoho nerobí ťažkú hlavu a svet mu pripadá vtipný a veselý, a bezpečný.

Nemat' súrodencov môže byť otrava, lebo človek sa nemá s kým hrať alebo sa rozprávať, keď je večer doma

alebo keď sú prázdniny, a všetko musí podnikat' sám. Mne to však neprekáža, pretože ja všetko robím najradšej sama. Alebo ešte možno s maminkou. A tiež mám len pre seba celú izbičku a všetky svoje skrýše a tajomstvá, a miesta, o ktorých nikto nevie a ktoré sú len moje. A potom o tom rozprávam ocovi, keď stojí pri sporáku a pripravuje nejakú delikátnu večeru, na ktorej mu vždy ohromne záleží, lenže mne môžu byť večere ukradnuté. Nepoviem mu však vždy všetko. On si aj tak zo všetkého robí psinu.

Moja babka býva na dedine, ktorá sa volá Lhotka ako každá druhá dedina a leží na Šumave. Keď som bola ešte malá, bývala som s mamou u babky v Lhotke dlhé mesiace, mala som to namiesto škôlky. Zamilovala som si to tam, to všetko, dedinu, stodolu, pole a hlavne les, teda prírodu. Babka s maminkou mi všetko vysvetľovali a ja som im zvykla utekať zo záhrady do lesa a ony bežali za mnou. A mám rada vôňu dediny a zvuky dediny, a najradšej mám vôňu a zvuky lesa, lúky a rieky. Doma som v lese, kde je mach, svetlo a tieň vo vetvách, vlhké a suché, a kamenisté miesta, trávy a papradiny, rôzne stopy zveri a trus, ktorý môže človek poznávať, kde je kôra a ihličie, a šišky a listy stromov, tajomstvo, ktoré tam na mňa čaká, kúsok srsti, kosti a ohryzky a vývržky, čerstvé lesklé zajačie bobky, výrastky, korene, vetvy a pokrivené konáre, semenka a semenáčky, rosa na lesnom podraste; aj teraz, keď už som veľká, to mám všetko rada – možno ešte viac. V lese vždy objavím nejaké prekvapenie. Mám rada hebkú srst' zajačikov a perie sov, a oči jastrabov a pavúcie nohy, a hniezda lesných včiel a jazvečie oči, a srnčie zadky

H

